

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 30796-04-14 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' ואן קול

בפני כבוד השופטת דפנה בלטמן קדראי

בעניין: מדינת ישראל
ע"י פרקליטות מחוז תל אביב

המאשימה

נגד

מייק ואן קול

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה – עו"ד רות צ'לאח מימון
ב"כ הנאשם – עו"ד גל וולף
הנאשם בעצמו

הכרעת דין

עניינו של תיק זה, בהתבטאויות רבות ובוטות שכתב הנאשם כלפי מותבים שונים במסגרת כתבי בי-דין, אשר הגיש בתיקים שונים שניהל בבית המשפט המחוזי בתל אביב בין השנים 2011 עד 2013.

לנוכח האמור, המאשימה הגישה נגד הנאשם כתב אישום הכולל שבעה אישומים בעבירות של זילות בית המשפט על פי סעיף 255 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין" ו"עבירת הזילות", בהתאמה); ואילו הנאשם התגונן מפני אלה בטענות כי לא נלוותה למעשיו כוונה לפגוע במעמד השופטים ולכן לא התקיים היסוד הנפשי שיש להוכיח בעבירת הזילות; כי קמה בעניינו הגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית; וכי עניינו נופל בגדר זוטי דברים כמשמעותם בסעיף 34 י"ז לחוק העונשין.

האישומים

1. בכתב האישום פורטו מעשיו אלה של הנאשם, אשר אינם במחלוקת:

1.1 האישום הראשון – דברים כלפי כב' השופטת דליה גנות -

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 14-04-30796 פרקליטות מהוו תל אביב פלילי נ' ואן קול

ביום 7.4.11 או בסמוך לכך הגיש הנאשם תביעת נזיקין נגד מדינת ישראל ואחרים בסך של 15,080,000 ₪ בת"א 11-04-11405, אשר התנהל לפני כב' השופטת דליה גנות.

ביום 16.4.2012, או בסמוך לכך, הגיש הנאשם לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו במסגרת כתב התביעה האמור, בקשה שכותרתה "פנייה דחופה לפסילתך העצמית" (להלן: "הבקשה").

בבקשה זו, כתב הנאשם בין היתר דברים אלה:

א. בראש הבקשה, ליד מספר התיק: "דלית גנות, שופטת בכירה".

ב. ב"שם הנתבעים": "כולי עלמא ואחותו".

ג. ובהמשך לכך: "כי אף שופט לא יצליח לרפות את ידי רודף האמת".

ד. מעל כותרת הבקשה: "כב' השופטת הבכירה דליה גנות (המומחית של ביהמ"ש המחוזי בהגנת הממסד על פשעים נגד אזרחים תמימים)".

ה. בסעיפים 6-8 לבקשה:

"6. בטרם אמשיך בצעדים נוספים (חוקיים בעליל) בכדי לגרום לסילוקך מכס המשפט בכלל, הריני להציעך מוצא של כבוד כדלקמן: פסלי את עצמך לאלתר מלשבת כשופטת חסרת כל יושרה מינימאלית בתיק זה, ואם לא תעשי כן ומייד, יהיה עלייך לשאת בתוצאת היאחזך בקרנות המזבח כי לא יתום מצדק אנכי וכי נמאסו עליי החלטותייך הבזויות בתיק זה kapis madam ganot'???"

"7. למרות שמלאכת הצדיקים נעשית בדרך של ייסורים, הרי שסוף גנב לתלייה".

"8. אנא ממך שופטת בכירה – עופי לי מהעיניים, כי רעה חולה את!".

1.2 האישום השני – דברים כלפי כב' הרשם עמיעד רט וכב' השופט חגי ברנר–

בחודש אפריל 2013 הגיש הנאשם לבית המשפט השלום בתל-אביב-יפו כתב תביעה בת"א 13-04-14895, שנדון בפני כבוד הרשם עמיעד רט (להלן: "הרשם").

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 30796-04-14 פרקליטות מהוו תל אביב פלילי נ' ואן קול

ביום 15.10.13, או בסמוך לכך, הגיש הנאשם במסגרת כתב התביעה האמור, בקשה שכותרתה: "הודעה לפני הגשת בג"ץ בשל חוסר מועש של ביהמ"ש" (להלן: "הבקשה").

הנאשם כתב בבקשה דברים על הרשם וכבוד השופט חגי ברנר כמפורט להלן:

א. ליד "שם המשיב": "אסתריקה – או למדינה ששופטיה כאלה".
מעל לכותרת הבקשה "צדק צדק תרדוף וירשת את הארץ" וכפי שפרש את הנאמר בתורת ישראל הנשיא הרצוג ז"ל: "אם אין צדק ואם מערכת המשפט אינה נקייה לגמרי אנחנו מערערים את כל בסיס הקיום שלנו בארץ".

ב. בכותרת הבקשה: "הודעה לפני הגשת בג"ץ בשל חוסר מעש של ביהמ"ש".

ג. מתחת לכותרת הבקשה: "ידידי, עמית רט, חביב מערכת חוסר הצדק בהיכל המשפט בתל אביב".

בסעיף 1 לבקשה: "רט, הזמן שנתתי לך להתעלל בי נבע מחוסר ידיעתי את החוק ואתה ניצלת זאת לרעה, בחושבך שאתה בטוח ומחוסן מלתת אחריות על כך, אך דבר לא יעניק לך זכות לרחמי הצדק.

עלייך לחזור לאלתר מהחלטותייך בתיק, שהרי אחרת יהיה עליך לתת בקרוב את הדין על היותך שופט רע, אשר לא נכבד את התקנות.

אני ממליץ לך איפה להפנים, כי אנכי איני כמשה סילמן ז"ל, אשר החלטותיו של הקולגה שלך לגילדת המתעללים, חגי ברנר, גרמו לכך שמשה הי"ד החליט... לוותר על חייו בכדי להיפטר מהעולם שבו חסרי מצפון אנוש, תרתי משמע, משמשים כשופטים בישראל. עמית, זמנך כשופט בישראל יגיע לקיצו אם לא תפנים את האמור לעיל ובקרוב תיאלץ להתפטר ממערכת המשפט ו/או שתהיה השופט הראשון במדינה שיפוטו בבושת פנים ובלא פנסייה תקציבית.

אני מעניק לך אפוא חסד אחרון וסופי, לחזור מכל החלטותייך הבלתי חוקיות בעליל. עמית רט, מקווה עדיין אנכי, כי אינך חסר לגמרי הגיונות ומצפון, ואם נותר לך גם מעט שכל, הרי שחובה עלייך לפעול כדלקמן:

.....וטוב היה לו עשית כאמור ולאלתר – מיוזמתך אתה. זאת עשה לטובתך האישית – ויפה שעה אחת קודם שיהיה מאוחר".

1.3 האישום השלישי – דברים כלפי כב' הרשם עמעד רט וכב' השופט חגי ברנר

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 14-04-30796 פרקליטות מהוזו תל אביב פלילי נ' ואן קול

ביום 11.11.13, או בסמוך לכך, הגיש הנאשם לבית המשפט השלום בתל-אביב-יפו במסגרת התביעה תגובה, שכותרתה: "תגובה להחלטת הרשם עמיעד רט מתאריך 22.10.13" (להלן: "התגובה").

הנאשם כתב בתגובה דברים אלה על הרשם וכבוד השופט חגי ברנר:

א. ליד "שם המשיב": "אסתריקה – אוי למדינה ששופטיה כאלה".
מעל לכותרת הבקשה "צדק צדק תרדוף וירשת את הארץ" וכפי שפרש את הנאמר בתורת ישראל הנשיא הרצוג ז"ל: "אם אין צדק ואם מערכת המשפט אינה נקייה לגמרי אנחנו מערערים את כל בסיס הקיום שלנו בארץ".

ב. מתחת לכותרת התגובה "עמית רט, שליח מערכת חוסר הצדק בהיכל המשפט בתל אביב".

ג. בסעיף 5 לתגובה: "החלטתך הנ"ל הינה הוכחה, כי את אדם רע לב, 'עבד כי ימלוד' וכי הנך שופט שיושב בתפקיד בניגוד לכללי האתיקה לשופטים".

ד. בסעיף 6 לתגובה: "יש אפוא לעשות הכל, במסגרת החוק כמובן, בכדי שתוקע ותפוטור ממערכת המשפט".

בסעיף 7 לתגובה: "רשום לפניך כי לא תעזור לך חסינותך האישית שהעניק לך המחוקק, שהרי:

ג. רט, הזמן שנתתי לך להתעלל בי נבע מחוסר ידיעתך את החוק ואתה ניצלת זאת לרעה, בחושבך שאתה בטוח ומחוסן מלתת אחריות על כך – אך דבר לא יעניק לך זכות לרחמי הצדק.

ד. עלייך לחזור לאלתר מהחלטותייך בתיק, שהרי אחרת יהיה עלייך לתת בקרוב את הדין על היותך שופט רע, אשר לא מכבד את התקנות.

ה. אני ממליץ לך אפוא להפנים, כי אנכי איני כמשה סילמן ז"ל, אשר החלטותיו של הקולגה שלך לגילדת המתעללים, חגי ברנר, גרמו לכך שמשה הי"ד החליט (בהחלטה שגויה ואומללה – לטעמי) לוותר על חייו בכדי להיפטר מהעולם שבו חסרי מצפון אנוש כמוך משמשים כשופטים בישראל.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 30796-04-14 פרקליטות מהוו תל אביב פלילי נ' ואן קול

ו. עמית, זמנך כשופט בישראל יגיע בקרוב לקיצו אם לא תפנים את האמור לעיל, ובקרוב תיאלץ להתפטר ממערכת המשפט ו/או שתהיה השופט הראשון במדינה שיפוטר בבושת פנים ובלא פניסה תקציבית.

ז. אני מעניק לך אפוא חסד אחרון וסופי, לחזור מכל החלטותיך הבלתי חוקיות בעליל. עמית רט, מקווה עדיין אנכי, כי אינך חסר לגמרי הגינות ומצפון, ואם נותר לך גם מעט שכל, הרי שחובה עליך לפעול כדלקמן:

...וטוב היה לו עשית כאמור ולא לתר מיוזמתך אתה. זאת עשה לטובתך האישית – ויפה שעה אחת קודם שיהיה מאוחר".

1.4 האישום הרביעי- דברים כלפי כב' הרשמת (כתוארה אז) אסתר נחליאלי היאט

ביום 17.5.12, או בסמוך לכך, הגיש הנאשם לבית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו במסגרת כתב התביעה בקשה, אשר כותרתה "הודעה אישית לגב' נחליאלי חייט" (להלן: "ההודעה").

הנאשם כתב בהודעה דברים על כבוד השופטת אסתר נחליאלי היאט (להלן: "השופטת") וזאת כמפורט להלן:

א. ליד "המשיבה": "אסתר נחליאלי היאט המתיימרת לשמש כשופטת ורשמת בישראל".

ב. מתחת לכותרת ההודעה "כי אף שופט, רע ככל שיהיה, לא יוכל לאמת".

ג. בסעיף 6 להודעה: "אני מביע בזאת נפש תהומית, על כי יש לך את העז ואת האומץ להמשיך ולשבת דין בתיק זה כרשמת".

ד. בסעיף 7 להודעה: "אין לך יותר שום סמכות שיפוטית ולא כל שכן אתית, להמשיך ולדון בתיק זה כרשמת".

1.5 האישום החמישי – דברים כלפי כב' השופט חגי ברנר –

במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בסמוך לאחר 1.6.12 הגיש הנאשם לבית המשפט המחוזי בתל אביב יפו במסגרת תיק 39052-05-10 תגובה, שכותרתה "תגובה להחלטתך מיום 28/5/12" (להלן: "התגובה").

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 30796-04-14 פרקליטות מהוו תל אביב פלילי נ' ואן קול

הנאשם כתב בתגובה דברים על כבוד השופט חגי ברנר וזאת כדלקמן:

א. מעל לכותרת התגובה: "כי אף שופט רע כמו ברנר, לא יכול לצדק".

ב. בסעיף 4: "ברנר אחי, שופט רחמנה לצלן, אם היה לך שכל בקודקודך, היית מבין כבר מזמן, מה שהבין הצאר בזמנו!"

ג. בסעיף 5: "אין לי יותר כלפיך ולו טיפה מזערית של כבוד! לא כשופט ובוודאי שלא כאדם!!!".

ד. בסעיף 7: "ברנר, טול קורת העלבון האישי הילדותי שלך מבין עיניך!"

ה. בסעיף 8: "הנני להציעך גם לקרוא את החלטת כב' הרשמת אסתר נחליאלי-חיאט בתיק עש"א 3920-03-21 מתאריך 27.05.2021 ולמד ממנה כי שום תעלול בזוי שלך לרפות את ידי, לא יוכל לרפות את רצוני לקבל את יומי".

ו. בסעיף 9: "הבנת את זה חגי ברנר, שופט כביכול?".

6. אישום שישי – דברים כלפי כב' השופטת דליה גנות –

ביום 22.11.12, או בסמוך לכך, הגיש הנאשם לבית המשפט המחוזי בתל אביב יפו במסגרת כתב התביעה בקשה, שכותרתה "דרישה נחרצת להשהות הדיונים בתיק" (להלן: "הבקשה").

הנאשם כתב בבקשה דברים אלה על כב' השופטת דליה גנות:

א. מעל כותרת הבקשה: "התובע מרכין את ראשו בעקבות מותו של מר שלמה סילמן ז"ל, אשר החלטות השופטים כמו דליה גנות הצליחו לרפות את ידיו עד כדי מעשה ייאוש מוחלט אך יידע כל דכפין וכל דרדק בחוצות ירושלים כי לא יתום מדין וצדק העותר".

ב. בחלק ה"כללי" של הבקשה: "מדובר בפרשה מדהימה, בה מנצלת לרעה – דליה גנות, שופטת... בכירה (ובכי רעה) בבית המשפט המחוזי בתל אביב – את החוק ונותנת החלטות אשר הינן בלתי חוקיות בעליל ובבחינת ביזיון פסק-הדין שניתן בבית המשפט העליון בתיק ע"א 5688/11".

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 14-04-30796 פרקליטות מהוו תל אביב פלילי נ' ואן קול

ג. בסעיף 6 לחלק "העובדות" של הבקשה: "לאחרונה עלה רף החלטותיה לדרגת איוולת והשופטת נתנה 3 החלטות, אשר יש בהן משום ביזיון פסק-הדין הנ"ל של ביהמ"ש העליון – כאמור בסעיף 3 לעיל".

בסעיף 9-10 לחלק "המסקנות": "זהו ניצול ציני וזדוני של התקנות והחוק בידי השופטת המכירה אותם היטב, אך התובע לא יניח לכך. לא בכדי נתנה השופטת את החלטותיה הנ"ל בהניחה, כי תצליח אולי לרפות את ידי המערער הפעם".

1.6 אישום שביעי – דברים כלפי כבי' השופטת דליה גנות –

ביום 22.11.12, או בסמוך לכך, הגיש הנאשם לבית המשפט המחוזי בתל אביב יפו במסגרת כתב התביעה מסמך, שכותרת "הגשת מסמך" (להלן: "המסמך").

א. ליד שם המשיבה "דליה גנות המומחית של ביהמ"ש המחוזי בהגנת הממסד על פשעים שבוצעו נגד אזרחים תמימים".

ב. מעל לכותרת המסמך: "כי אף שופט רע, גם לא כמוך דליה, לא יצליח לרפות את ידי".

בסעיפים 1-8 למסמך:

1. "מאז החזיר ביהמ"ש העליון את הדיונים בתיק זה לכאן, מוכיחות החלטותייך, כי דעתך נשתבשה עלייך וכי איבדת את שיקול דעתך וכי יוהרתך האישית חשובה לך מעשיית הצדק..

6. אובדן שיקול דעתך, דליה מותק, הוכח כבר אין סוף פעמים וביניהם בהחלטות בהן הודעת, כי תמחקי את התביעה בשל חוסר מעש שלי!

7. יוהרתך אילצה אותי לנקוט בצעדים מספר, אשר אין בהם אחריות בתולדות המשפט בישראל.

8. האם עד כדי לוקה את באיוולת, עד כדי אינך רואה, כי דרכך הקלוקלת מובילה להקאתך הקרובה ממערכת המשפט בישראל?"

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 14-04-30796 פרקליטות מהוו תל אביב פלילי נ' ואן קול

הנאשם צירף למסמך "פרקים נבחרים מכללי אתיקה לשופטים, התשס"ז – 2007", ובהקדמה לכללי האתיקה: "מוקדש לגב' דליה גנות, דליה מותק, בישבך כשופטת עדיין, הוכחת קבל עם ועדה, כי אינך מצויה בכללים הר"מ אשר תוקנו במיוחד לאנשים כמוך – יהירים, מנצלים את תפקידם לרעה ומשוכנעים כי מחוסננים המה מלתת את הדין על העוולות שהם גורמים לאחרים".

עבירת הזילות והמחלוקת לעניין קיום יסודותיה:

2. סעיף 255 לחוק העונשין, מורה כך:

"האומר או כותב דבר על שופט או דיין לעניין כהונתו בכוונה לפגוע במעמדו, או מפרסם דברי גידוף נגד שופט או דיין כדי להחשיד או לבזות את דרכי השפיטה, דינו - מאסר שלוש שנים, אולם ביקורת כנה ואדיבה לטיב החלטתו של שופט או דיין בדבר שיש בו ענין לציבור לא תהא עבירה לפי סעיף זה.

דברי הנאשם נשוא האישומים, שפורטו לעיל, אינם במחלוקת. על כן נחסכה העדת עדי התביעה ורק הוגשו מוצגיה, שכללו בין היתר כתבי טענות רלבנטיים, חקירות שופטים מתלוננים וחקירות הנאשם.

המחלוקת בין הצדדים נגעה בעיקר לשאלה האם הוכח היסוד הנפשי בעבירת הזילות, קרי – "בכוונה לפגוע במעמד" השופטים.

בהגנת הנאשם נטען, בין היתר, כי דברי הנאשם היו דברי ביקורת כנה (אך לא אדיבה כפי שאישר בעדותו הראשית – ראה סעיף 11 במוצג נ/1) שיש בהם עניין לציבור, ואשר נועדו להגן על זכויותיו כנאשם, כפי שהבין בעת הרלבנטית לכל אישום.

לבירור מחלוקת זו נשמעו ראיות ההגנה, אשר כללו את עדות הנאשם, שחלקה הוגש לבקשתו בכתב (מוצגים נ/1 וכן מוצג שלא סומן ויכונה להלן נ/4, עדותו הראשית לגבי האישום השני), וכן מסמכים רבים אשר צורפו לכתביו אלה. גם מסמכים אלה, רובם ככולם הם כתבי טענות, בקשות והחלטות מתיקי בית משפט השונים בעניינו.

הנאשם וההליך:

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 30796-04-14 פרקליטות מהוו תל אביב פלילי נ' ואן קול

3. הנאשם, אשר לטענתו סובל מנזק בלתי הפיך מאז אושפז בכפייה בבית חולים פסיכיאטרי בשנת 2004 (סעיף 31 לסיכומיו וכן כתב התביעה הנזכר באישום הראשון שעניינו פיצוי בגין פגיעה נטענת זו – מוצג ת/2), יוצג בתיק זה על ידי הסניגוריה הציבורית. ייצוג זה ידע עליות ומורדות, כאשר מעת לעת ביקשו בא כוחו, הסניגוריה הציבורית ואף הנאשם את הפסקת הייצוג (ראה בין היתר דיוני בית המשפט בימים 22.7.2015 ו- 14.1.2016), ואף ראה בקשות רבות המתועדות ברשומי תיק זה). בתוך כל אלה ליוותה הסניגוריה הציבורית את הנאשם בניהול הגנתו, ואף לפני משורת הדין נאותה לשנות את המייצג בשלב מאוד מתקדם בהליך. בית המשפט לא נעתר להפסקת הייצוג ודחה את כל הבקשות בעניין זה מנימוקים שנרשמו, ואשר נגעו, בין היתר, במצבו המנטלי הנחזה של הנאשם ויכולתו להגן על עצמו (ראה בין היתר החלטתי מיום 19.8.2015).
- לחלק מהשיבות לא התייצב הנאשם. בישיבת ראיות, בעיצומה של פרשת ההגנה ושמיעת עדות הנאשם, עזב הוא את בית המשפט ללא רשות (ישיבה מיום 22.7.2015). בין לבין הגיש הנאשם עשרות רבות של בקשות והודעות משלו, גם בתקופה בה היה מיוצג. בקשות אלה כללו תדפיסי תמונות, צילומים, ציטוטים נבחרים, הפניות לאתרי שירים, צירופי מסמכים, השגות רבות ועוד.
4. בסופו של יום, למרות כל ההכבדות הרבות אשר נגרמו להליך בעטיים, מוצה ההליך והתקיים עד תומו. לאחר שהסתיימה פרשת ההגנה, והוגשו סיכומים מטעם הצדדים, הגיעה העת להכריע את הדין.

טיעוני הצדדים בתמצית:

5. לטענת המאשימה, הוכחה אשמתו של הנאשם לגבי כל אחד מהאישומים מעל לכל ספק סביר. לטענתה, התבטאויותיו מושא האישומים מדברות בעד עצמן, הינן בעניין כהונת השופטים ומכוונות לפגוע במעמדם, כפי שעולה באופן ברור מהדברים הקשים הכלולים בהם. המאשימה טוענת כי הנאשם ידע להבחין בין אמרות מכבדות לכאלה הפוגעות ומזלזלות, ומפנה לעדותו, שם הודה כי כתב את הדברים במודע: "כשאני כותב את הדברים אני בן אדם מאוד שקול" (עמוד 43 שורה 26 לפרוטוקול), ולהסבריו לפיהם לשופטים אליהם פנה אין כבוד (עמוד 120 שורה 15 לפרוטוקול), וכי עשה כן בתגובה להחלטות שדחו את פניותיו (ראו למשל, עמ' 123, ש' 8-9 לפרוטוקול).
- כן הפנתה ב"כ המאשימה לראיות המלמדות שהנאשם ידע והבין כי דבריו הבוטים החוזרים מפורשים כזילות, ובכל זאת חזר עליהם, וזאת באמצעות הפנייה לחקירותיו במסמכים

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 30796-04-14 פרקליטות מהוו תל אביב פלילי נ' ואן קול

במועדים שונים, שגם לאחריו חזר והמשיך להתבטא בדרכו נחקירות מאפריל 2012, ת/5, מאי 2012 – ת/20, דצמבר 2012, ת/27, פברואר 2013, ת/19, אוקטובר ונובמבר 2013 (ת/15 ו ת/11), ולכך שאף התחייב בחקירתו בת/11 לחשוב פעמיים על דרך וצורת הניסוח שלו לפני שפונה לבית המשפט (ראה ת/11 שורות 42-43). המאשימה אף הפנתה להתייחסויות השופטים המתלוננים עצמם, להן היה מודע הנאשם, אשר מחקו חלק מבקשותיו בשל לשונן תוך התייחסות לעבירת הזילות (צרופה ת/4 למוצג נ/1, שהגיש הנאשם), לרבות פסק דין בו נדחתה תביעתו משום התנהלותו זו (מוצג ת/34 לנ/1, פסק דין של כבי השופטת גנות מיום 24.11.2012).

מכל אלה למדה המאשימה כי התקיימו כל יסודות עבירת הזילות בכל האישומים, הן מבחינת היסוד העובדתי והן מבחינת היסוד הנפשי של כוונה לפגיעה במעמד השופטים, ועל כן עתרה להרשעה.

6. הנאשם, כאמור, לא כפר בעובדות כתבי האישום, אך טען כי לא התכוון לפגוע במעמד השופטים וכי על כן לא הוכח שעבר את העבירה נשוא האישומים. כך, נטען בסיכומיו כי פעל מתוך מטרה לשמור ולעמוד על זכויותיו כפי שהינו מבין אותן וכפי שהבין אותן בעת הרלבנטית לכל אישום ואישום. לטענתו, אף אם עשה שימוש בביטויים בוטים (ואף צורמים כמאמר ב"כ הנאשם בסעיף 20 לסיכומיו), עשה כן על פי שפתו ומנהגו הייחודי וסגנונו החריג, במטרה לבקש פסילת השופטים או העלאת ביקורת על התנהלותם בניגוד לפסיקת בית המשפט העליון וכיוצא באלה ביקורות לגיטימיות. לטענתו, לאמרותיו השונות לא לוותה כוונה לפגוע בשופטים אלא כוונה לממש זכויותיו, ואף לא פגע בכבודם, שאינו קיים ממילא, נוכח החלטותיהם שהסבו לו נזק. הנאשם הוסיף וטען כי לא כיוון בדבריו לפגיעה במעמד מערכת השפיטה, שהרי הוא עצמו פנה לבית המשפט עם תביעותיו, משמע מכבד הוא את המוסד השיפוטי. ב"כ הנאשם הרחיב בטיעונו לעניין חשיבותו של חופש הביטוי, אותו מימש הנאשם בכתוביו, והחובה לכבדו ולקיימו, ואף טען כי את עבירת הזילות, שמגבילה את חופש הביטוי יש לצמצם ולפרש באופן דווקני ובוהירות רבה. לעניין זה הפנה לפסיקה לפיה אין להשתיק ביקורת גם כאשר זו חורגת מגבולות הטעם הטוב (דעת המיעוט בע"פ 364/73פ זיידמן נ. מדינת ישראל, כח(2) 620 (1974) (להלן: "פרשת זיידמן")) ואף הביא מדבריהם של מלומדים ודוברים אחרים לפיהם יש להסיר עבירה זו מספר החוקים, נוכחפגיעתה בחופש הביטוי ומאחר שאינה מתיישבת עם ערכי הביקורת הציבורית על מוסדות מדינה דמוקרטית (ראה הדברים שהובאו בסיכומי ב"כ המשיבה, מתוך רב שיח – גבולות הביקורת הלגיטימית על בית המשפט ורשויות האכיפה, המשפט ו', 271, 272, מפי פרופסור קרמניצר ועוד).

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 14-04-30796 פרקליטות מהוו תל אביב פלילי נ' ואן קול

הגם שלא כפר בחוקיות עבירת הזילות, טען הסניגור כי פירושה המצמצם כולל, בין היתר, יישומה הזהיר תוך הימנעות מהחלת חזקת הצפיות על הכוונה הנדרשת בה, מניעת הרשעה בנסיבות הנאשם והמעשה, ולחילופין, טען להגנות רלבנטיות מהמעגל החיצוני להרשעה – של הגנה מן הצדק וזוטי דברים.

חופש הביטוי מול הערך המוגן בעבירת הזילות:

7. לנאשם מיוחס אשם בגין התבטאויות חמורות ובלתי ראויות שכתב כלפי בית המשפט. בכתביו אלה התבטא הנאשם על פי הבנתו ולמטרותיו, וממילא העמדתו לדין בגין מעשיו אלה וקל וחומר הרשעתו בגינם, משמעה התערבות בחופש הביטוי.

חופש הביטוי הוא ערך נעלה בתפיסה הליברלית ההומאנית והוא נשמות אפה של דמוקרטיה השואבת לגיטימציה מעקרונות של חירויות הפרט ויכולתו להשפיע על השלטון, הן בהליכי בחירה והן בביקורת ציבורית על תפקודו. הזכות לחופש ביטוי הוכרה כזכות על במשפט הישראלי בפסיקה שקדמה עוד לחקיקת חוקי היסוד, אשר היקף השתרעותה רחב ביותר. ככל חירות אחרת, לרבות חירויות היסוד אשר הוכרו בחוקי היסוד – כמו החירות האישית וחופש הקניין, גם חופש הביטוי אינו מוחלט וגבולותיו מעוצבים במפגש שבינו לבין ערכים חשובים אחרים, כמו הזכות לביטחון, הזכות לפרטיות, הזכות לשם טוב וכמו חובת הדמוקרטיה, לטובת כל אזרחיה להגן על סדרי השלטון והמשפט בה, להגן על קיומה ומנגנוניה, שהם אלה שמאפשרים שמירה על ערכיה והגנה על חירויות אזרחיה. להגנה על ערכים אלה, המגבילים את חופש הביטוי, עיגון בחוק, לרבות בחוק העונשין (ראה לעניין זה את הדיון המרחיב והמאלף בד"נ 7383/08 **אונגרפלד נ' מדינת ישראל**, סה(1) 23 (2011), שעניינו עבירת העלבת עובד ציבור, אשר עניינה קרוב לענייננו).

עבירת הזילות מצויה בפרק ט' לחוק העונשין שעניינו פגיעה בסדרי השלטון והמשפט, תחת סימן א' שעניינו שיבוש עשיית משפט, ונועדה להגן על פעילות ועצמאות הרשות השופטת, שהיא רשות מרכזית בעלת תפקיד חיוני וחשוב מאין כמותו במבנה השלטון הדמוקרטי. עצמאות הרשות השופטת מאפשרת, בין היתר, את אכיפת הסדר והחוק, כמו גם את השמירה על חירויות הפרט מפני פגיעת הרשות ואת הבקרה על פעילות יתר רשויות השלטון.

על כן ההגנה בסעיף 255 מפני פגיעה בשופטים ובמעמד השופטים, נחשבת להגנה על הרשות האמונה על הגנת הדמוקרטיה ועל הגנת חופש הביטוי המתחייב בה, וראה לעניין זה דברי כב'

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 14-04-30796 פרקליטות מהוו תל אביב פלילי נ' ואן קול

השופט ברק (כתוארו אז) בבג"ץ 506/89 בארי נ' אמירה כוכבא-שבתי, סג"ן, ראש מדור תביעות אגף החקירות, המטה, מד (1) 604 (1990) (להלן: "עניין בארי").

"פגיעה בשופטים היא פגיעה במירקם החיים הדמוקרטי כולו. וזאת יש לזכור: השופט כבול בדרכי תגובתו. אין הוא נוהג להתפלמס עם מבקריו. אין זה מקובל כי יגן על עצמו בפומבי. אין הוא מלמד סניגוריה על עצמו. כלי ביטוי הוא פסק הדין. זהו הסניגור העיקרי שלו. מכאן החומרה הרבה שבביזוי השפיטה כמוסד. העושה כן כורת את הענף המרכזי עליו נשענת הדמוקרטיה שלנו. בעיקר חייבים להבין זאת אותם מבני הציבור, שערכי היסוד של הדמוקרטיה - ובעיקר חופש הביטוי - יקרים להם. הגשמתם של ערכי יסוד, כגון שוויון, חירות, זכויות אדם, אפשריות רק אם קיים משטר דמוקרטי, ומשטר דמוקרטי אפשרי רק אם יש רשות שיפוטית חזקה, אובייקטיבית, בלתי תלויה, ועצמאית, הנהנית מאמון הציבור. מי שבשם חופש הביטוי פוגע במעמד השופטים, עשוי לפגוע בחופש הביטוי עצמו. בלא רשות שופטת השומרת על חופש הביטוי, ספק אם הוא יתקיים. אכן, חופש הביטוי שומר על הרשות השופטת, והרשות השופטת שומרת על חופש הביטוי."

משמע – חופש ביטוי החותר תחת תקינות עבודת הרשות השופטת מאיים על חופש הביטוי עצמו, והגבלת חופש הביטוי לשם שמירה על מעמד השופטים מתחייבת לטובת הגנת ערכיה של הדמוקרטיה והחירויות המוגנות בה.

8. לעצמאות הרשות השופטת שתי פנים, הפן האחד עצמאות עבודתו של כל שופט, והפן השני הוא הפן המערכתית.

עצמאות שיקול הדעת השיפוטי מחייבת אי תלותו של השופט היושב בדין והיותו חפשי מכל חשש או השפעה לטובת עשיית משפט צדק (וראו סעיף 2 לחוק יסוד השפיטה וכן סעיף 5 לכללי האתיקה לשופטים, תשס"ז – 2007, הקובע כי: (א) בענייני שפיטה אין מרות על שופט זולת מרותו של הדין; (ב) במילוי תפקידו אין שופט תלוי באיש. שומה על השופט לשקוד על

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 14-04-30796 פרקליטות מהוו תל אביב פלילי נ' ואן קול

אי-תלותה של מערכת השיפוט, ולהקפיד על קיומה באשר יעשה, בענייני שפיטה ובכל תחום אחר שבו הוא פועל; (ג) שופט לא יגור מפני איש, ולא יושפע במילוי תפקידו על ידי דעת קהל, חשש מפני ביקורת או רצון לשאת חן).

הפן האחר הוא ההגנה על הרשות השופטת כמוסד, אשר תיפקודו והשפעתו יונקות מהאמון אשר רוחש לו הציבור ורוחשים לו הבאים בשעריו, וראה עוד מדבריו של השופט (כתוארו אז) ברק בעניין בארי, שם הביא מדבריו בבג"צ 732/84 צבן נ' השר לענייני דתות, פ"ד מ (4) 141):

**"אמון הציבור ברשות השופטת הוא הנכס היקר ביותר שיש לה לרשות זו. זהו גם אחד מנכסיה היקרים ביותר של האומה. (...)
הצורך באמון הציבור אין פירושו הצורך בפופולאריות. הצורך להבטיח אמון פירושו הצורך לקיים את תחושות הציבור, כי ההכרעה השיפוטית נעשית באופן הוגן, אובייקטיבי, ניטראלי, ללא נטייה. לא זהותם של הטוענים אלא משקלם של הטוענים הוא שמכריע את הדין."**

עבירת הזילות, שאינה כוללת איסור על ביקורת, אלא איסור על ביטויים פוגעניים המכוונים לפגיעה במעמד השופט, נועדה למנוע דברי הפחדה, השפלה, הטרדה והכפשה ועוד מעשים המכוונים להשפיע על שיקול הדעת השיפוטי ולמנוע הפעלתו הנייטרלית והמאוזנת בסביבה נקייה מהשפעות ולחצים.

כן נועדה היא לאפשר שיפוט בתנאים שוויוניים ואובייקטיביים, תוך שמירה על הריחוק המתחייב בין השופט לזירת המשפט ולצדדים, באופן שהן הצדדים לכל הליך והן הציבור בכללותו יוכלו לבטוח באפשרות כל שופט להכריע בדין ללא תלות ומרות זולת מרותו של הדין.

מציאות ימינו מלמדת כי יש מי שמבקשים להשפיע על הליכים שיפוטיים שונים, בין היתר על ידי העלאת ביטויים קשים ופוגעניים כלפי המותבים הנדרשים להכריע באותם הליכים. מובן הוא כי חוסנם המקצועי של שופטים יחייבם להתעלם מביטויים פוגעניים אלה ולהפעיל שיקול דעתם באופן מאוזן ואובייקטיבי וללא מורא. אולם, ראוי כי מדינה וחברה המבקשת להגן על עצמאות שופטיה ולהבטיח חסינותם לאורך זמן, תחסוך מהם את הצורך להתמודד באופן אישי מול רעשי ההפחדה וההטרדה המופנים כלפיהם מעת לעת בתיקים שונים, ותאפשר לשופטיה לקבל הכרעותיהם בסביבה נקייה מרעשים אלה.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 30796-04-14 פרקליטות מהוו תל אביב פלילי נ' ואן קול

לא פחות חשוב מכך, כי המדינה תשלח מסר לכלל הציבור, החשוף אף הוא לביטויים פוגעניים המושמעים ונכתבים כלפי שופטים, לפיו הפעלת אמצעי הכפשה והטרדה כלפי שופטים אינה עשייה בחזית השופט אלא עבירה שהמדינה אחראית לאכיפתה. מסר זה יגביר את אמון הציבור בחוסנם של השופטים ובטוהר שיקול דעתם, לרבות אמונם של אלו הנאלצים להיות הצד שכנגד של צד טורדן או מגדף, בוטה ופוגעני כלפי בית המשפט.

על כן, חלוקה הנני, בכל הכבוד, על דעותיהם של אלו אשר סברו כי יש להוציא מספר החוקים את עבירת הזילות או סברו כי אינה חשובה דיה. קיומה מאפשר את הסטת ההתמודדות מול הכפשות ופגיעות מחזית השופט אל החזית המדינית – חברתית, אל מוסדות המדינה האוכפים את סדרי השלטון והמשפט. כך ראוי כי יהיה, על מנת לאפשר לשופט לעשות את שליחותו למען עשיית משפט צדק מבלי לטרוח להילחם על זכותו לעשות כן מול מתדיין שאינו שבע רצון מהחלטותיו.

9. את האיסור על ביטויים פוגעניים על פי עבירת הזילות, שמטרתה, כאמור, להגן על המערכת המשפטית בכדי לאפשר לה לקיים את תפקידה החוקי והחברתי, יש לאכוף תוך שמירה מתחייבת על חופש הביטוי והימנעות משלילת הזכות לביקורת. יישומן של אלה מתקיים באיזון, על פיו יש להעמיד לדין נאשמים בעבירה זו במשורה ובמקרים מובהקים המצדיקים מיצוי הדין, ואף לפרש את האיסור הפלילי שבה בדווקנות, על מנת למעט פגיעה בהתבטאויות שאף אם אינן נאותות, אינן עולות לגדר עבריינות פלילית.

ראו לעניין זה כדברי הנשיא שמגר בעניין בארי:

"...מתנגשות, בנסיבות כגון אלה שלפנינו, שתי מטרות - האחת היא זו של ההגנה על המערכת השיפוטית כדי שתהיה מסוגלת לקיים את תפקידה החוקתי והחברתי; השנייה עניינה קיומם של חופש הביטוי והביקורת. המוצא מן הניגוד בין המגמות הסותרות, הנוצר בכגון דא, הוא באיזון הנאות ביניהן, כאשר בית המשפט מודרך על-ידי מערכת הנורמות המשמשת לו קו מנחה ומדריך בכגון דא. במלאכת האיזון נבחנות המגמות, על רקע משקלן של הנסיבות הקונקרטיות; הכול מתוך רצון שלא לגרוע מחירות הביטוי, אלא אם יש בהבעת הדברים בשל חומרתם משום סיכון קרוב לוודאי לערך הראשון הנ"ל, אשר, כאמור, חובה להגן אף עליו. החובה לשמור במידה המירבית האפשרית על חופש הביטוי מוליכה למסקנה, שאין, בדרך כלל,

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 30796-04-14 פרקליטות מהוו תל אביב פלילי נ' ואן קול

למהר בנקיטת צעדים משפטיים בעקבות התבטאות אשר דבק בה

פסול משפטי"

10. קבעתי לעיל כי העבירה מגנה על ערך חשוב מוגן, וכן כי יש לפרשה וליישמה תוך התחשבות בחשיבותו הרבה של חופש הביטוי. להלן ייבחנו לאור קביעותי אלה טענות הצדדים, תחילה בנושא הוכחת קיום יסודות העבירה ואחר כך ביתר המחלוקת.

האם התקיים בנאשם היסוד הנפשי?

11. בכתב האישום פורטו פרטי המעשים המיוחסים לנאשם, ואלה אינם במחלוקת. אף היות התבטאויות אלו בוטות וקשות אינה במחלוקת, ולמעשה אף אין מחלוקת כי הוכח יסוד עובדתי להוכחת הזילות. די לעניין זה לעיין שוב בפרטי האישומים שהועתקו בהרחבה בסעיף 2 להכרעת הדין, המפרטים מילות גנאי, ייחוס כוונות זרות, מעין איומים על הפסקת כהונת השופט כזכה ועוד.

אף אין מחלוקת, ומכל מקום ככל שקיימת, לא נזכרה היא בסיכומים, כי הדברים שכתב הנאשם לשופטים נכתבו לעניין כהונתם, כמפורט בעבירת הזילות. הדברים גם עולים בבירור מהקשר הדברים, מעצם היותם כלולים בכתבי בי דין אשר הוגשו לשופטים בקשר להליכים בהם דנו.

טיעוני הצדדים התמקדו בבחינת הוכחת היסוד הנפשי של העבירה, שהוא: "בכוונה לפגוע במעמדו", דהיינו – חזות מראש של היות הדברים עלולים לפגוע במעמד זו ושאיפה לגרום לפגיעה זו (חזות מראש של התוצאה האסורה וחפץ להשיגה). עבירת הזילות היא עבירת מטרה, המטרה לפגיעה במעמד, ועל כן יש להוכיח כי הנאשם כיוון בדבריו למטרה זו.

12. בסעיף 20 לחלק הכללי בחוק העונשין הוגדר היסוד הנפשי על פי דיני העונשין. בין היתר נקבע בסעיף 20(א)(1) כי כוונה משמעותה מטרה לגרום לאותן תוצאות. בסעיף 20(ב) נקבע "לעניין כוונה, ראייה מראש את התרחשות התוצאות, כאפשרות קרובה לודאי, כמוה כמטרה לגרמן." (הלכת הציפיות). טוען הסניגור כי הלכת הציפיות חלה על כוונה סתם ולא על כוונה בעבירת מטרה. לעמדתו מסקנה זו מתבקשת הן מהוראת סעיף 90א(2), המתאים את מושגי תיקון 39 לחוק העונשין לנוסח העבירות שקדמו לו, והן מהדין וההחלטה ברע"פ 9818/01 **ביטון נ' סולטן**, פ"ד נט(6) 554 (2005).

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 14-04-30796 פרקליטות מהוו תל אביב פלילי נ' ואן קול

טענה זו, לפיה אין להסתפק בהוכחת היסוד הנפשי בעבירת הזילות באמצעות הוכחת הלכת הצפיות אלא יש להוכיח את כוונתו של הנאשם להשיג מטרת הפגיעה במעמד, מקובלת עלי. עמדה זו מתחייבת מפירוט דווקני למגבלה על חופש הביטוי שגלומה בעבירת הזילות, מהאיזון שבין הערכים הנוגדים הרלבנטיים, ומהניתוח המשפטי המבחין בין הוכחת כוונה סתם להוכחת כוונה בעבירת מטרה, דוגמת עבירת הזילות.

על כן יש לברר ולהוכיח את כוונת הנאשם, וזו יכולה להיות מוכחת הן מתוך כתביו, ככל שמוכיחים את כוונותיו שלו, להבדיל מהוכחת קיום החזקה, ומתוך יתר הראיות והנסיבות שהוכחו.

13. התבטאויות הנאשם בכל הבקשות מושא האישומים בוטות, וכוללות פנייה לשופטים השונים בביטויים פוגעניים, משפילים ומעליבים, כגון "בכירה" חלף "בכירה", "חביב מערכת חוסר הצדק", "אם נותר לך מיעט שכל", "עבד כי ימלוד", "שופט רע", "דרגת איוולת", "דעתך נשתבשה עליך" ועוד.

הטענה כי לשון בוטה ונמוכה זו היא שפתו של הנאשם, בבחינת התנהלות שאולי אינה מוכוונת או בשליטה, הוכחה כלא נכונה, שהרי הנאשם עצמו היטיב להסביר כי: "זה אומר שיש שופטים שראויים לכבוד וישנם שופטים שאינם ראויים לשום כבוד" (עמוד 104 שורה 13).

הדברים כולם הוקלדו על ידי הנאשם, אשר הגישם לתיקים השונים בבית המשפט, וניכר כי טרח עליהם והכינם מתוך כוונה ושיקול דעת, וכך אף הצהיר בעדותו בעמוד 43, שורה 26.

ניכר כי הדברים מבטאים חוסר שביעות רצון של הנאשם מהחלטות שיפוטיות שנתנו בעניינו (מבקש את פסילת המותב באישום הראשון, טוען באישום השני כי המותב מתעלל בו, מביע שאט נפש תהומית באישום הרביעי, מכנה את החלטות השופט ברנר באישום החמישי כ"תעלול בזוי", טוען כי החלטות השופטת גנות הן "ניצול ציני וזדוני של התקנות והחוק" (אישום שישי) וכיו"ב.

אף ברור כי פניות הנאשם מכוונות לשנות את החלטות אשר ניתנו בעניינו – כך דרישתו "לפסילה עצמית" של השופטת גנות באישום הראשון (מוצג ת/3), רשימת דרישותיו מהרשם רט בבקשה נשוא האישום השני (מוצג ת/17), שם מבוקש כי הרשם יבטל החלטותיו לאלתר ועוד (וראה גם בת/31, דרישה להשהות את הדיונים בבקשה נשוא האישום השישי; ואמירתו בחקירה במשטרה,

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 14-04-30796 פרקליטות מהוו תל אביב פלילי נ' ואן קול

מוצג ת/15, לפיה התבטאותו זו הדרך היחידה שלו לנסות ולהתריע בפני השופט שהוא פועל שלא על פי החוק). הנאשם עצמו אישר בסיכומיו כי פניותיו נועדו לממש זכויותיו (סעיף 19 לסיכומים).

הדברים הכלולים בבקשות (להוציא בבקשה נשוא האישום השישי שנכלל בה טיעון מסוים) אינם כוללים טיעונים ונימוקים על מנת להביא לשינוי ההחלטות, אלא הם מסירים של פגיעה, האשמות בדבר שיקולים זרים או השפעת מוגבלויות – מפאת כוונות זרות, העדר שכל, שאיפה לרפות את ידי הנאשם, שאיפה למנוע ממנו את יומו ועוד.

בפניות אלו יש לעג והתרסה כלפי הממסד השיפוטי וההליכים בו. כך, כאשר נרשם שם הנתבעים: "כולי עלמא ואחותו", ואף נכתב כי השופטת היא "המומחית של בית המשפט המחוזי בהגנת הממסד על פשעים נגד אזרחים תמימים (באישום הראשון); "הקולגה שלך לגילדת המתעללים" (באישום השני והשלישי); "כי אף שופט רע ככל שיהיה, לא יוכל לאמת" (אישום רביעי), "...שופט כביכול" (אישום חמישי) ועוד.

התבטאויות הנאשם בפניותיו אינן אלא אמרי בלע פוגעניים, המתריסות על לגיטימיות השופטים ולגיטימיות השפיטה, וניכר כי חותרות הן לפגיעה וערעור במעמד השופטים אליהם הופנו. בבסיס הדברים טמונה ההנחה כי כל החלטה שאינה מקבלת את בקשותיו של הנאשם איננה לגיטימית, ומקורה במותב שאינו שפוי או ראוי, או פועל ממניעים זרים. משמע, מותב זה אינו שופט ומעשיו אינם מעשי שפיטה לגיטימיים.

כל אלה מחייבים את המסקנה כי הקול היוצא מהכתובים הוא שלילת לגיטימיות השופט ומעשיו ושלילת לגיטימיות מערכת המשפט לחרוץ משפט על פי שיקול דעת שאינו מתאים לתפיסות ועמדות הנאשם. ניכר מכתובים אלה כי הינם מכווני מטרה מבחינת הדרך – בהשפלה, הטרדה וניסיון לערער על הלגיטימציה לשם השגת יעדו בהליך המשפטי – שינוי ההחלטה, דהיינו השפעה לא לגיטימית בדרך האמורה על תוצאת ההליך.

14. מסקנה זו, שעולה מתוך הכתובים, מתחזקת גם בנסיבות החיצוניות להם:

הוכח כי הנאשם מכיר בדרכים החוקיות להביא לשינוי החלטות, ואף מאשר הוא בחלק מכתביו כי הגיש ערעור על ההחלטות (ראה למשל סעיף 31 לעדותו, מוצג נ/1). הנאשם אף חוזר ומפנה לערעור שהתקבל על החלטת השופטת גנות למחוק את תביעתו מלכתחילה (מוצג נ/3).

הוכח כי הנאשם היה חשוף לדרך בה רואות הרשויות את אמירותיו, ובכל זאת חזר ונקט באותו סגנון ואף חריופו. הנאשם קיבל החלטות בהן החליטו מותבים שונים על מחיקת החלטותיו

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 14-04-30796 פרקליטות מהוו תל אביב פלילי נ' ואן קול

מפאת חשש לזילות (ראה צרופה ת/4 למוצג נ/1, שהגיש הנאשם, החלטת הרשם רט, פסק הדין שניתן על ידי כב' השופטת גנות והנמקתו התנהלות הנאשם וכן ראה סעיף 1 בבקשה ת/28). משמע, הנאשם היה בעת הרלבנטית ער לכך שהמותבים רואים בהתבטאויותיו עבירה של זילות, ובכל זאת המשיך והגיש בקשות חוזרות ודומות ואף מחריף סגנונו.

במהלך תקופת ניהול ההליכים חזר ונחקר הנאשם מעת לעת בחשדות לאיומים, זילות ועוד, תוך שנדרש להתייחס לכתוביו. הנאשם אף קיבל על עצמו באחת מחקירות אלה, באוקטובר 2013 לחשוב פעמיים על צורת הכתיבה שלו לבית המשפט (ראה מוצג ת/11), ובכל זאת המשיך לפנות בבוטות רבה לאחר מכן (ראו באישום השלישי). הנאשם אף מודה בחקירתו במטרה כי כאשר כעס על השופטת גנות שלח לה פניות יותר בוטות (ראה בת/27, שורות 30-31).

צירוף כל אלה מלמד כי דבריו של הנאשם נכתבו מתוך מודעות מלאה להיותם נתפסים כפגיעה במעמד השופטים ומתוך כוונה ברורה לערער ולהשפיע על הלגיטימיות של העשייה שיפוטית של המותבים שדנו בעניינו. כוונה זו היא הכוונה הנדרשת להוכחת עבירת הזילות, זו הפגיעה במעמד השופטים.

15. אף עדתו של הנאשם ביססה מסקנה זו - עדותו הראשית פתחה בכך שהשופטים הם אלה שאמורים לעמוד לדין (ראה בפתח נ/1 ובפתח נ/4).

עדותו חשפה מוטיבציה של ניסיון להשפעה והענשת השופטים.

כך, כאשר התייחס לפניותיו לכב' השופטת גנות העיד כי: "ש: האם זה מכובד לפנות כך לשופטת. ת: האם זה מכובד להרוס לך את החיים בתור שופטת" (עמוד 90, ש' 9-10 לפרוטוקול); ובמקום אחר אף הבהיר כי: "מה שכתבתי לגבי גנות זה כאין וכאפס לעומת מה שגרמה לי" (עמ' 43, שורה 7 לפרוטוקול); ובהמשך אף ציין כי: "כך ראוי לדבר אל בן אדם, יותר גרוע מזה, שהורס לך את החיים" (עמוד 84, שורה 11 לפרוטוקול)

וכך, כאשר התייחס לפניותיו לכב' השופטת חיאט נחליאלי העיד כי: "מעמדה של השופטת חיאט מעורער מזמן. החלטותיה מערערות אותי" ובהמשך הסביר כי פנייתו זו נעשתה שכן השופטת לא פטרה אותו מתשלום אגרה (עמוד 105, שורות 3-10 לפרוטוקול).

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 14-04-30796 פרקליטות מהוזו תל אביב פלילי נ' ואן קול

מכאן למדים אנו כי הנאשם מבקש להשיב לשופטים, הנתפסים בעיניו כיריביו להליך, בכאב, בהרס, ובכך למעשה הוכחה כי מבקש הוא בדבריו לפגוע בהם. פניותיו אל השופטים, לדבריו שלו אינם פניות אישיות אלא פניות אליהם כשופטים (וראו למשל, ת/5; ת/11; ת/15). משמע, מכון הוא לפגיעה במקצועם ובמעמדם המוגן כשופטים.

16. על כן, לאחר שבחנתי את הכתובים נשוא האישומים, את נסיבות כתיבתם, ראיתי את מודעות הנאשם לתגובות השופטים והמשטרה ואת חזרתו המופגנת על מעשיו, ואף שוכנעתי כי ביקש להשיג באמצעות דבריו הבוטים והקשים את שינוי החלטות השופטים בדרך של הענשתם, הגם שידע שלא זו דרך המשפט לשינוי החלטות, מצאתי כי הוכחה כוונת הנאשם לפגוע במעמד השופטים הן מתוכן הפניות והן מכלל הנסיבות, לרבות מתוך המוטיבציות אשר גילה בעדותו.

17. לא ראיתי להבחין לעניין הכוונה בין האישומים השונים מכמה טעמים. הנאשם עצמו בעדותו ובמענה שמסר לאישום לא הבחין בין אמירותיו השונות בבקשות השונות וטענתו היא כי כולן נבעו מאותה מוטיבציה וכוונה.

בין האמירות יש כאלה החמורות במיוחד, לדוגמא כאלה הכוללות ביטויים הנחזים מאיימים, כגון התבטאויותיו באישום השלישי כלפי רט – "זמן כשופט יגיע בקרוב לקיצו... מעניק לך חסד אחרון וסופי... זאת עשה לטובתך האישית...", או כאלה המטיחות כלפי השופטים פגם בליבת עשייתם – "חסרת כל יושרה מינימלית..." (אישום ראשון); מנצלת לרעה ... את החוק ונותנת החלטות... "..." "כי יוהרתך האישית חשובה לך מעשיית הצדק"..." (אישומים שישי ושביעי). יש גם כאלה המעליבות ומביישות במיוחד, כמו: "בכירה" (אישום 1), , אם נותר לך מעט שכל" (אישום 2, "עבד כי ימלוד" (אישום 3), "לאחרונה עלה רף החלטותיה לדרגת איולת" "דליה מותק..." (אישום 7).

אך בכל הבקשות בכל מושא האישומים נכללים ביטויים שאין מקומם ביחסים שבין מתדיין לבית המשפט, ואשר הכללתם בכתבי בי דין אסורה ומאיימת על השליחות שבעבודת השיפוט וההגנה על מעמד הרשות השופטת לטובת תיפקודה החברתי התקין.

כמו כן, נסיבות כתיבת כל הבקשות הן נסיבות זהות, המתאפיינות בחוסר שביעות רצונו של הנאשם מההחלטות השיפוטיות ושאיפתו לעשות מעשה בעניין זה, בדרך של הענשת השופט והשפעה על החלטותיו.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 14-04-30796 פרקליטות מהוזו תל אביב פלילי נ' ואן קול

בכל הבקשות אין ניסיון של שכנוע לגיטימי, אלא אוסף של אמירות פוגעניות המכוונות כלפי השופט וניכר כי כולן נערכו והוגשו מתוך מוטיבציה זהה ובאותה כוונה.

18. לטענת הסניגור אין ללמוד מתוכן הפניות באישומים הרביעי והשישי על כוונה לפגוע במעמד השופטים. לא קיבלתי טענה זו. בבקשה נשוא האישום הרביעי נרשם: "המתיימרת להיות שופטת" – וכן נכתב מלל על "שופט רע", הובעה "שאט נפש תהומית"... הובעה פליאה על האומץ שיש לשופטת להמשיך ולשבת בתיק כשופטת. מדובר בדברים פוגעניים המאיימים על מעמד השופטת ומנסים באופן ברור לפגוע בלגיטימיות שפיטתה וכהונתה.

כך גם לגבי אישום שישי. הוטח בשופטת גנות עלבון כי החלטותיה עלו לדרגת איוולת. כן נטען כי הינה פועלת מתוך זדון וניסיון לרפות את ידי הנאשם. אף זו חתירה תחת לגיטימיות ומעמד השופט, כמי שחלה עליו החובה לפסוק על פי צו מצפוננו, ואף מתוך דברים אלה מובנת הכוונה לעשות כן.

על כן לא ראיתי מקום להבחין בין אישומים 4 ו-6 ליתר האישומים לעניין הוכחת היסוד הנפשי של כוונה לפגוע במעמד השופטים, ומצאתי כי בכולם הוכח יסוד כאמור.

19. בעדותו טען הנאשם כי פעל על פי הסיפא של סעיף 255, דהיינו השמיע דברי ביקורת כנה (אמנם לא טען לאדיבה). מקובלת עלי הגישה, אשר הובעה בדעת המיעוט בפרשת זיידמן, לפיה התועלת שבביקורת על השלטון חשובה ועל כן: "אין להשתיקה בקלות כשהיא עוברת לעתים את גבולות הטעם הטוב". כך אף מתחייב מהמתח בו דנו לעיל, בין חופש הביטוי להגנה על מעמד השופטים.

סעיף 255 לחוק קובע את הגבול בין מותר לאסור בהקשר זה ומבחין בין ביקורת כנה ואדיבה לבין דברי זילות. ראוי ונכון, נוכח חשיבות חופש הביטוי, להגמיש את מבחן ה"כנות והאדיבות", ולסבול אף ביקורת בוטה לטובת שמיעת קולות שונים בציבור. המבחן אינו בהכרח מידת הבוטות של הדברים אשר נטען לגביהם כי הינם בגדר ביקורת אלא נסיבות אמירתם ומטרותם.

יש לזכור כי בחוק נקבעו הדרכים לבקר את העשייה השיפוטית, וביקורת זו אינה נעשית בשיח מול השופט אלא מול ערכאת הערעור, במועדים ובכללים שנקבעו לכך בדיון. ביקורת אחרת, אפשרית בפורומים משפטיים וחברתיים שונים, וראוי כי תעשה לגופן של פסיקות ולא לגופו של שופט.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 14-04-30796 פרקליטות מהוו תל אביב פלילי נ' ואן קול

ביקורת של צד כלפי השופט, בשאיפה כי ישנה החלטתו תחת לחץ מתקפה מילולית בוטה, אינה אפשרית או מתקבלת על הדעת. ביקורת מעין זו פוגמת בתוקפה המחייב של ההחלטה השיפוטית, וממילא אף במעמדה של העשייה השיפוטית, ואף באמון ובביטחון אשר יחוו המתדיינים בבתי המשפט.

דברי בלע המוטחים בשופט לאחר שקיבל החלטה שלא נשאה חן בעיני הדובר, אשר אף אינם משיגים באופן ענייני על ההחלטה, אלא מופנים לשופט בבחינת פגעת בי אז אפגע במלים קשות בד, אינם יכולים להיחשב כביקורת, לא על פי הגדרתה המילונית או התכליתית.

על כן לא רק מהטעם שאינם אדיבים, מצאתי כי דברי הנאשם אינם עונים להגדרת הביקורת שבסיפא לעבירת הזילות.

20. ב"כ הנאשם טען כי מטרת דבריו הייתה מיצוי זכויותיו ולא פגיעה בשופטים. שוכנעתי אמנם כי הנאשם פעל מתוך אמונה כי הינו מקדם את ענייניו, ואולם שוכנעתי כי בחר לפעול למיצוי זכויותיו תוך ערעור לגיטימיות השופטים ושפיטתם, על מנת להוכיחם על שהחליטו שלא בהתאם לאינטרס שלו, ומתוך שאיפה להשפיע כך על המשך קבלת החלטותיהם. זו היא הכוונה האסורה אשר נלווית למעשים האסורים שהוכחו נגד הנאשם.

21. בסופו של יום, שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם כתב את דבריו מושא האישומים שלפני לעניין כהונת המותבים שזכרו בהם על מנת לפגוע במעמדם, וכי לא היה בדבריו משום ביקורת כנה ואדיבה כמשמעותה בסעיף 255 סיפא.

על כן הוכח היסוד הנפשי בעבירת הזילות.

הגנת זוטי דברים:

22. ב"כ הנאשם טען כי אף אם מוכחות יסודות עבירת הזילות, אזי המעשים המיוחסים לנאשם הם קלי ערך לאור טיבם, נסיבות ביצועם, תוצאותיהם והאינטרס הציבורי ועל כן חלה בענייננו הגנת "זוטי דברים" שבסעיף 34 י"ז לחוק העונשין. כן נטען, כי אין במעשי הנאשם את המידה הנדרשת של אי חברתיות, וכי יש להתחשב בהכרעה בעניין זה גם בשכילות המצטברת של התופעה (ובהקשר זה הפנה לדברים שנכתבו בספרו של המלומד פרופ' פלר בספרו **יסודות בדיני עונשין** כרך ב', 617-618 (1987)). עוד נטען, כי יש להתחשב במיהות העושה – הנאשם המיוחד, המתמודד

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 14-04-30796 פרקליטות מהוז תל אביב פלילי נ' ואן קול

שנים עם חוסר הצדק ותוצאותיו העגומות של אשפוז כפוי, אשר נלחם בעצמו, ללא הכוונה ובכוחות דלים, ללא היכרות עם החוקים ועוד. כן טוען הוא כי הרשעת הנאשם לא תשרת מטרה ראויה.

ב"כ המאשימה טענה לעניין זה בסיכומיה כי הגנת זוטי הדברים חלה רק מקום שאין במעשה מידה מינימלית של סכנה לערך החברתי המוגן וכאשר המעשה אינו הולם את המושג של עבירה פלילית (ע"פ 807/99 מדינת ישראל נ' עזיזיאן, פ"ד נג(5) 747 (1999). לטענתה, בענייננו לא מתקיים מבחן זה.

קבעתי לעיל כי אמירות הנאשם נעשו מתוך כוונה לפגוע במעמד השופטים. פגיעה זו מאיימת על תפקודיות מערכת המשפט, אשר תפקודה המיטבי לאורך זמן תלוי במעמד מערכת בתי המשפט ובמעמד שופטיה. אין זו פגיעה קלת ערך אשר ניתן למחול עליה בגדר הגנת זוטי הדברים. כך במיוחד בנסיבות העניין, בהן הנאשם חזר על עבירת הזילות שבע פעמים, לאחר שהוזהר בחקירות חוזרות, ומתוך שניסה להשפיע על תוצאות החלטות רבות בתיקים שניהל.

הנאשם אמנם איש קשה יום, אשר ניכר כי סבל כאב רב. ניכר כי הנאשם נחוש לנהל מלחמותיו במערכת הפסיכיאטרית, כמו גם במערכות שלטוניות נוספות, מתוך אמונה לקידום תפיסת הצדק על פי דרכו. אלא, שדרכו זו פוגעת בשופטים ומפריעה לעשייתם השיפוטית ואף מאיימת לפגוע במעמד מערכת המשפט. על כן, יש להוקיעה ולהרשיעו בגין העבירות אשר הוכח כי עבר.

הגנה מן הצדק:

23. הנאשם טען בסיכומיו להגנה מן הצדק בגין אכיפה בררנית, אשר יש לקבלה ולהורות על ביטול ההליך כלפיו בגינה.

טענה זו עלתה כבר בפתח המשפט, ובגינה אף ניתנו צווים אשר חייבו את המאשימה לגלות לנאשם את רישומיה לגבי מספר ההליכים הפליליים בגין עבירת הזילות שנחקרו והוגשו במחוז תל אביב בשלוש השנים אשר קדמו להגשת כתב האישום שכאן.

המאשימה קיימה צו זה, ואעיר כי לאחר לא מעט דיונים והחלטות, באופן שגרם אף הוא להכבדה על ההליך, נמצא כי על פי רישומיה נחקרו בשלוש השנים הרלבנטיות ששה מקרים, כאשר כתב אישום הוגש רק נגד שני נאשמים, אחד מהם הוא הנאשם דנן, ואילו נאשם נוסף הועמד לדין גם

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 14-04-30796 פרקליטות מהוו תל אביב פלילי נ' ואן קול

בגין עבירות נוספות (ראה גם, טיעוני ב"כ הקודם של הנאשם בפרוטוקולים מיום 10.2.2015 ומיום 19.4.2015).

על פי הנטען הנאשם הוא אזרח יחיד אשר עומד לדין בגין עבירת הזילות. מכאן למד ב"כ הנאשם על אכיפה בררנית ועל פגם בהליך הפלילי אשר פוגע בתחושת הצדק וההגינות ועל כן יש להפעיל בעניינו את הדוקטרינה של הגנה מן הצדק (וב"כ הנאשם מפנה לעניין זה לע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ**, פ"ד (נט) 776 (2005), שם נקבעו מבחנים מרוכבים לתחולת דוקטרינה זו ואף פורטו סעדים רלבנטיים בקשר להחלטה.

טוען ב"כ הנאשם כי המידע אשר חשפה המאשימה, לגבי שלוש שנים, מחייב את המסקנה כי גם אם היה נחשף מידע לגבי שנים נוספות היו הנתונים דומים. הנתונים שגולו מלמדים על העדר אכיפה ועל כך שרק הנאשם הועמד לדין בגין עבירת הזילות. מכאן, כי עניינו באכיפה לא צודקת או הוגנת, שהזמנה במיוחד עבור הנאשם, ואשר הדעת אינה סובלת אותה.

ב"כ המאשימה התייחסה אף היא בסיכומיה לנושא טענת האכיפה הבררנית. טענתה היא כי הנאשם לא הוכיח קיומה של הגנה מן הצדק, שהנטל להוכחתה מונח לפתחו. לטענתה, לא הוכח כי לפני המאשימה עמדו שיקולים זרים בהעמדה לדין ואף לא הוכח כי הייתה אבחנה בין נאשמים דומים שנתונים שווים. לטענתה, עניינו של הנאשם מיוחד שכן מדובר בעברין הפועל על פי דפוס פעולה קבוע, למרות שהזוהר, ועל כן נמצא מתאים לאכיפה. כן טענה כי לרשות עומדת הזכות אף לשנות ממדיניותה. ובכל מקרה טענה כי אותם מקרים שנחקרו ונמצאו מתאימים נאכפו, וכי אמנם מדובר בעבירה שאינה נפוצה.

24. הנטל להוכיח קיומו של פגם בהליך הפלילי מוטל על הנאשם. הנאשם אמנם הוכיח כי בשלוש השנים שקדמו להגשת כתב האישום נגדו הוגש במחוז תל אביב רק כתב אישום נוסף בגין עבירת הזילות, אשר בו שולבו עבירות נוספות. נתון זה מלמד בהכרח כי אכיפת עבירת הזילות מעטה ונעשית במשורה. ואולם, אין די בנתון זה בכדי ללמוד ממנו כי קיימת אבחנה לא ראויה בהעמדה לדין על עבירה זו. לא הוכח כי המאשימה נמנעה מלהגיש אישומים בנסיבות דומות או כי נחקרו חשודים בעבירות דומות אשר בוצעו באינטנסיביות דומה ובנסיבות דומות. מובן מתוך העובדות בתיק זה כי אינטנסיביות מעשי הזילות בהם נקט הנאשם היתה גבוהה, כי עוצמתה היתה גבוהה ובוטה במיוחד וכי לא חדלה גם לאחר קבלת החלטות שיפוטיות ואזהרות משטרתיות. פעילות זו, הנחזית עוצמתית במיוחד מבחינת רמת עבריינותה, יכולה להצדיק כשלעצמה הליכי אכיפה גם במדיניות מרוסנת בהגשת כתבי אישום בגין זילות (וראה לעניין זה גם הכתוב בסעיף 9 להכרעת

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 30796-04-14 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' ואן קול

הדין). לא הוכחה מוטיבציה מיוחדת למאשימה להעמיד את הנאשם לדין משיקולים זרים או לא ענייניים. בנסיבות אלה, לא הוכח פגם בהחלטה להעמדת הנאשם לדין, לא הוכחה הטענה בדבר אכיפה בררנית והנני דוחה את טענת ההגנה מן הצדק.

סיכום

25. בסופו של יום, דחיתי את טענות הנאשם לעניין הגנה מן הצדק וזוטי דברים, ושוכנעתי מעל לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע את העבירות נשוא האישומים.

על כן הנני מרשיעה את הנאשם בכל שבעת האישומים בביצוע עבירות של זילות בניגוד להוראת סעיף 255 לחוק העונשין, בגין הדברים אשר כתב ונכללו באישומים אלה.

ניתנה היום, י"ב תמוז תשע"ו, 18 יולי 2016, במעמד ב"כ המאשימה, הנאשם ובא כוחו.

חתימה

ניתנה היום, י"ג תמוז תשע"ו, 19 יולי 2016, במעמד הצדדים

דפנה בלטמן קדראי, שופטת

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 30796-04-14 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' ואן קול